

akart... Maga meg... így mondta, hogy maga! — és akkor én most nem lennék a takarítónő lánya... Szégyenszemre!

— Csakugyan... — ő csak ennyit szólt; meg hogy eddig erre soha nem is gondolt. Neki szép volt az, amit csinált, a takarítás. Hogy az ő keze munkája nyomán olyan más lett minden!

Nem vesztek össze.

Hallgattak együtt, akkor este is sokáig. A régi nagy nevetések helyett mindig csak hallgatnak mostanában!

Aztán Tóth néni végiggondolt újra mindent! Senkinek se szólt, csak magában gondolkozott. Edit nem mehet el innen; butaság lenne az ösztöndíjat visszafizetni. De örökös szégyennel nem élhet az ember... Ha ez neki az.

Ő könnyebben mozdulhat.

Nem, nem akarja elveszíteni Editet. Hiszen akkor elveszít mindent. Az egész életét. Ami Edit nélkül — nincs is. Mindent jóvá kell tennie! Majd meg fogja szokni ezt az új helyet. Csak ne félne itt mindentől ennyire. Mit is mondhatna ennek a fiatal férfinak, aki kijött a személyzetis szobájából? Mit értene meg abból? Több fizetést se kér; nem azért jött el onnan — meg itt se akar mást csinálni, csak takarítani. De úgy, hogy azt ne szégyellje senki!

